

CREACIÓ

A Sabadell encara s'hi fan coses: De la postmodernitat a l'evolució de la Torre Millennium

Maite Soler

(capítol II)

-Ui, els meus xicarrons! I quin goig que feu! Com m'agrada que vingueu a veure la iaia... En Manu, en Sergi i la Clara. El trident, la colla "guinus"! Mira que me'n vau fer, de trapelleres, quan ereu petits. I tant com em sento d'optimista i feliç quan veig que aneu creixent, alts com "santpau", i amb molt de coneixement i "guapos"!

-Àvia, que ens faràs sortir els colors!

-No, Clara, no! S'han de dir les coses que sents. Jo us veig créixer sans i estalvis. No heu estat mai malalts. Esteu ben alimentats i això em fa molta il·lusió... I d'on dieu que veniu, tots plegats?

-De visitar l'Eczema.

-Mare de Déu, Manu, mare de Déu! De qui?

-Doncs d'un tal Vicenç Altaïó i Lena Balaguer.

-Manu, que et deixes gent!

-Ah sí, set-ciències?

-Sergi, no t'empipis amb ton cosí! Et refereixes, Manu, al Felip Cassanyes, Quico Ferran, Àngels Ridao, Pep Sal·lès i Joan Torruella?

-Continues deixan-te gent, Manu.

-Doncs continua tu, *resabido intelectualoide*!

-Bé, més tard ho van agafar. La Maria Josep Balsach i la Glòria Picazo.

-Te'n deixes, d'altres que també es commemoren, com en Joan Palou, Patrick Gifreu, Josep Lluís Seguí, Jordi Coca, d'Eczema, Casino i Bèstia.

-Ara ho entenc. Qui va al casino perd fins la camisa, i aquests s'encomanen un eczema. Pobra gent! I tanta gent!

-Joan Vinyoli, Josep Maria Sala Valldaura, Miquel Bach, Jordi Domènech, Andreu Vidal, Lola Montes, Joaquim Sala Sanahuja...

-Aquest últim el conec. No escriu poesia?

-Sí, àvia. Son, tots ells, gent molt sàvia.

-Però no es cuiden.

-Per què ho dius, això, àvia?

-No dieu que tots tenen un "brià", vaja, un eczema! Allò que s'agafa de tocar algun animal, o roba no massa neta... que s'encomana amb el contacte amb la pell infectada. Aneu-vos a rentar ara mateix i canvieu-vos la roba. No sabeu pas la picor que fa! Jo, abans, a ca la meva àvia, n'haviem agafat, de maleses a la pell! Urticàries... brià! Picades de puces... ara, això que dieu, més que una malaltia, és una epidèmia!

-Àvia, no estàs al cas.

-No parlis així a l'àvia, Sergi!

-Clara, que no volia... vull dir que no és cap malaltia.

-Oi tant que sí! No em vulguis tu a donar lliçons del que jo sé més que no pas tu! Com us he pres el pèl! Us ho heu ben cregut, que no sabia de què anava. Doncs mira, xicot, ahir vam anar, la Pilar i jo, al Museu d'Art de Sabadell, al carrer Sant Joan, a veure l'exposició de la revista d'arts i lletres. Poètica, insòlita i innovadora, que marcaria el pas dels setanta a la inauguració de la post-modernitat dels anys vuitanta. Editada a Sabadell, entre l'Agost del 1978, mira, l'any que vas néixer tu, Manu, i el maig del 1984, l'any que va

néixer la Laia. Diu la Pilar que en va comprar un parell de números i que encara en guarda la llauna.

-Una llauna?

-De poemes. Es veu que un dels números de la revista el van posar dins d'una llauna per ser més originals. Ara que, ja em direu, quina mena de gent, tots plegats! "Progres", una mica com la Pilar i el seu marit.

-Però que no és molt amiga teva?

-Sí, oi tant, Clara! És encantadora. Tu ja la coneixes, però també em coneixes a mi. Ara, el que més em fa patir és la Torre Millennium. Oi que diuen que té esquerdes?

-No fotis, àvia! Això no pot pas ser! Qui t'ho ha dit?

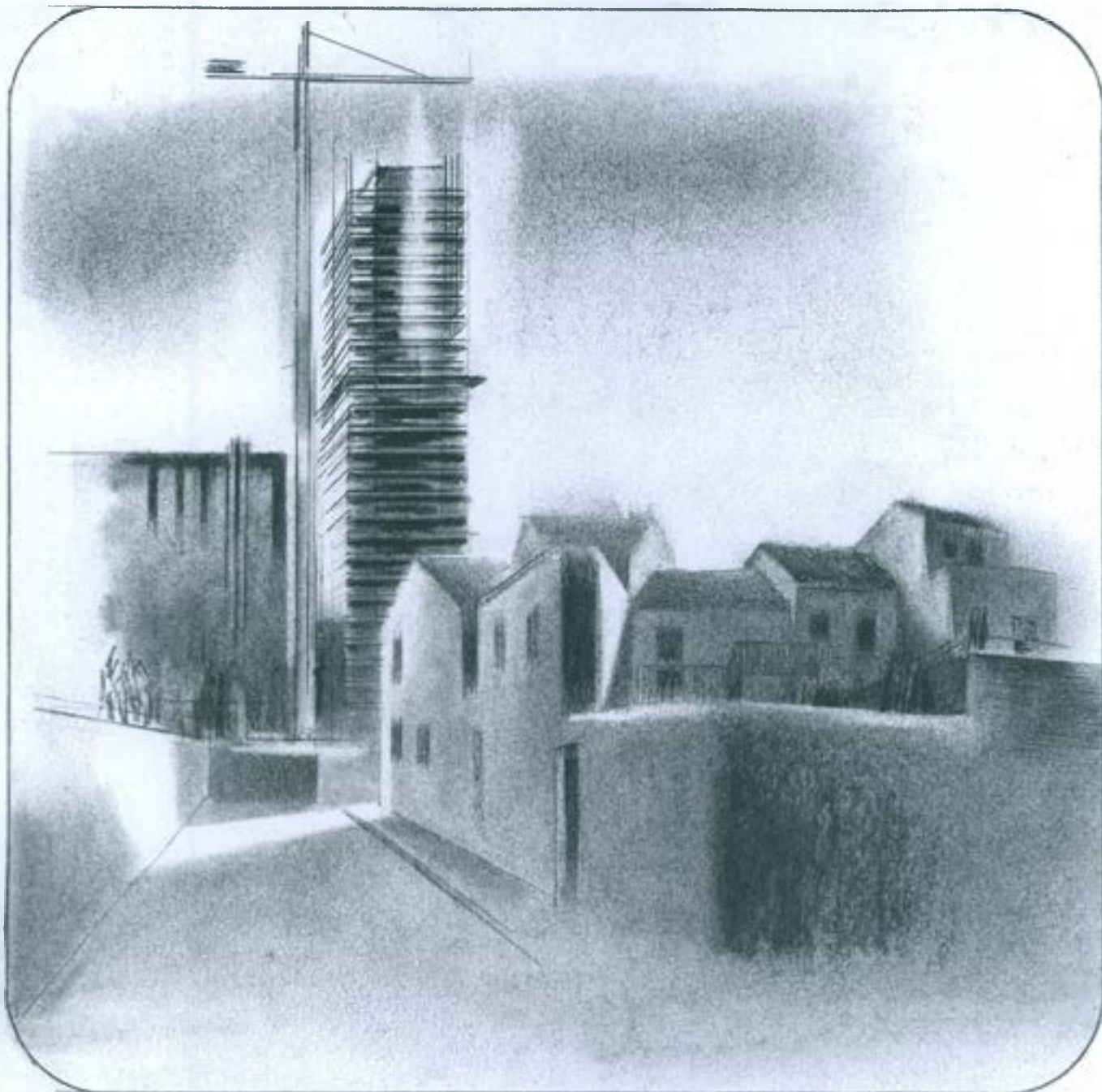
-Ho vaig llegir al Diari de Sabadell.

-El diari deia que hi havia hagut veïns que es queixaven de tenir esquerdes als seus edificis, àvia, res més.

-Ja em direu! A Sant de què, una torre tant alta? Que no estan prou escarmentats? Que no van veure el que els va passar a les Torres Bessones de l'Amèrica? Si encara el busquen, a aquell *sinvergüenza* d'en Bin Laden! Oh, i es veu que, per la Costa del Sol, n'està ple, de terroristes! Mala gent, ells! Van fent i ningú no els diu res! Ningú no els para els peus, com els edificis de mal gust!

-S'ha de donar pas a la modernitat, àvia. Tot evoluciona, tot canvia. Si no fos així, encara viuríem en coves, sense llum, ni gas, ni aigua!

-Tens raó, Sergi. Tens raó. Però ni tant ni tant poc! Tot té el seu temps, i a mi em dol que passi tan de pressa tot.

Il·lustració: Madaula

Passa l'hivern, torna la primavera... Per cert, Clara, que ja saps si és Primavera a El Corte Inglés?

-Vols que anem a mirar-ho demà avia?

-Doncs potser sí. De pas mirarem si ja han arribat a fer el cim, aquests de la torre... De fet, quan la inaugurin no m'ho vull perdre. Ha de ser ben curiós veure Sabadell des de tan amunt... Som-hi, us convido a berenar. Com que sabia que vindrie-ho, he comprat coca d'oli i coca de vidre amb una presa de xocolata per a cadascú.

-Hmm, que guapa que és la nostra àvia!

-Manu, *salamero!*

-Ho dic de veritat, àvia! Tu, de jove, deuries ser...

-Un dia t'ensenyaré *retratos*, del teu avi i jo, de quan estàvem promesos... Au, va, menja, que amb tanta xerrera...

-Àvia, tu, per ser tan gran, estàs molt al dia. Vull dir que saps tot el que passa a la nostra ciutat.

-Sempre he sigut molt tafariera. La curiositat i l'optimisme no s'han de perdre mai. El meu avi sempre em deia una cita que he seguit tota la vida. Me la deia, però, en castellà, ja que ell era *murciano*. Feia així: "*Si queréis vivir largo y contento, poco encierro, mucho trato y continua ocupación*". A veure si la segueixes Manu i ja m'ho diràs.

-Avia que penses viure més que no pas jo?

-Com tu, ja en tinc prou.